

Барбара Клицка

ОБРНИ-ОКРЕНИ

ЕКСКЛАВА

Стала је у шаку та јабука, та прилика, и дошли су лабудови,
дошле вране, чавке, дошао облак и донео ветар. Брда се,
саобразно брдима, нису мицала.

Протицала је кроз нас иста мелодија, премда у различитим правцима.
Кад си дочекивала неког ко се вратио с пута, ништавило ме ушушкало
у јорган као петогодишњакињу и изашла сам ти

из загрљаја

и заспала побочке.

НОВИЈА ГОДИНА

И нема ту приче. Чак и да се кајмак или соц од кафе
трипут поставе другачије. Само шкргама можеш кидати
ту трулеж, рибо мала. Неко те је поставио, а онда

сама си се поставила: на песак, у прах, ко у кутијицу,
повијена, у салонкама. Не, није то олуја, то је новија година изнад
града из ког ниси ти, јер ти ниси ни из једног града,
ни из једне реке ниси изронила. Небо је горело пре него
што се угасило. Тамо доле мачке су се плашиле. Желела си од
чаршава да направиш

уже и спустиш га у приземље, желела си да третираш куће као зграду
од лево коцака
– Ђоном,

и да склониш шишке па да видиш испод њих: куд одлази
коњуктивитис, куд умирање. Ниси хтела наузгор, тачније,
хтела си да ниједном позиву не даш одговор.

Позиви нису за тебе; они су нестајање нетрагом, куршумом
у колена. Облак се онда спустио на пут, модрина се разлила по
свим улицама. Била си ионако половична. Ионако није имало у шта
да се пуца.

ИСПУЊЕЊЕ

Узеће нас међувреме.

У сну су били банкет и кожа – струна у кичми није
забрујала, асфалт се још није осушио, торта се лепила за прсте,
глазура за браду. Груди су ти биле откривене и језик ти се саплитао
на том пријему,

плесала си, поподнева ипак даривамо породици. Данак, а не
игранка – ко то не зна, тај зглајзне ил' му лоше крене. Твоја су срца
пуна глоговог коца, и зато главе под чесму, колена
под браду.

А шта би било да видимо више, да је обданак? Према томе: да тонеш
у глиб ил' да шеташ парковима, у безизразна поподнева
да везеш спокојства на туђим ђерђефима, пуниш плућа
вакуумом и скидаш мустру.

Зато: међувреме дупке испуњавај, немој
да те отме.

Отме ли те – а ти тони!

ОБРНИ-ОКРЕНИ

Нек се већ једном врати то сунце, нек се врати док још
нису све паре спискане, пре но што време истекне и сасвим пресуше залихе.
Мајка је знала да каже све човек издржи, али она да издржи
није морала све,

доказа, дакле, нула. Овде си скоцкана и накарминисана, девојчице. Чак си
ту хаљиницу набавила из бутика а ципелице на снижењу.
Они се обраћају теби и ти се обраћаш њима. Над главом ти канцеларијска
расвета, много чега што би на било којој подлози

могло расти без тебе. Речи се искрцавају на столове, а онда се
враћаш гајби. Све живо овде памти, а памтиш и ти: покрај тржнице
као блатњава локва с острвцима, поподне, мрак је,
не рачунајући светлуцања

с друге стране веома широке улице, у стану
у ком су се чувале мачке, у соби величине шкољке,
у фабрици сијалица претвореној једне вечери у позорје,
на балкону, у морском светионику зими,

у коначишту, на *travel channel*-у, на столицама осталим у немачким кућама,
у туђим аутомобилима, на тавану с две цигарете,
на дежурству у Хитној помоћи, у доњој и горњој улици, на путу по артешку
воду, на кафи под лучним аркадама;

где год да окренеш, нема вас.

БАРБАРА КЛИЦКА (Barbara Klicka, 1981). Пољска књижевница. Дебитовала је 2000.
године као песникиња, а 2012. објавила је збирку *same same*, која је била номинована
за вроцлавску песничку награду „Силесијус” у категорији „књига године”. Исту на-
граду освојила је 2015. за збирку *nice*, а 2016. освојила је књижевну награду „Гдиња”.
За роман *Бања* 2020. године номинована је за награду „Гдиња” и „Конрад”.

С пољској превела и белешку о ауторки сачинила МИЛИЦА МАРКИЋ